

РЕШЕНИЕ

№ 23602

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 04.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3878** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. М. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. К. със съдебен адрес: [населено място], кв. М. долина, [улица], ет. 3, ап. 14, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-1393765 от 08.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) –Е. Л. А., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водача В. М. Б., който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочва, че в АУАН и в ЗППАМ за собственик на автомобила е посочено лицето Г. Б. вместо Б., което е довело до нарушение на изискванията за форма и мотивираност на административния акт, което представлява самостоятелно основание за отмяна по чл. 146, т. 2 АПК. Изтъква, че при изложени твърдения аз служебно прекратяване на регистрация на автомобила по силата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, собственикът е този, който подлежи на уведомяване за настъпване на събитието, а той в случая не е получавал известие на посочения от него телефон за изтичане на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, нито е получавала уведомление от Гаранционен фонд, поради предстоящо служебно прекратяване на

регистрацията на автомобила, поради изтекъл срок. Липсва и уведомяване от отдел „Пътна полиция“ към СДВР или друг административен орган. Счита, че с оглед на това, че адресата на ПАМ не е собственик на автомобила, а само водач, не е страна по договора за застраховка и не може да бъде обективно уведомен за служебното прекратяване на регистрацията. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълк. дело № 3/2022 на ОСС на НК на ВКС и I и II колегия на ВАС. Счита, че дори и ПАМ да е приложена законосъобразно, то следва да бъде отменена веднага след решаване на въпроса за отговорността или веднага след представяне на валидно доказателство за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Изтъква още, че в оспорената заповед е налице противоречие относно номера на отнетото СУМПС и е налице неяснота относно часа на констатиране на нарушението. Излагат се твърдения за нарушение на чл. 22 от ЗАНН. По същество моли съда за отмяна оспорената ЗППАМ. Претендира направените по делото разноски в т.ч. за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, редовно уведомен жалбоподателят не се явява, представлява се от процесуалния си представител адв. К., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Представя писмени бележки и претендира разноски по представен списък.

Ответникът – младши инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР – Е. Л. А., не се явява, представлява се от юрисконсулт М., която изразява становище за неоснователност на жалбата Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ № ГРАМ -1393765 от 08.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР –Е. Л. А., на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водача В. М. Б., поради извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Видно от мотивите на заповедта, мярката е наложена заради това, че в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към бул. „8 декември“ управлява лек автомобил М. А180 с [рег.номер на МПС], собственост на Г. К. Б. с ЕГН[ЕИК], като при проверка пред сградата на Български пощи се е установило, че автомобилът е служебно deregистриран по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за без задължителна застраховка гражданска отговорност на 06.01.2026 г.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 4916367 от 08.03.2026 г. за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП – за това, че жалбоподателят управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

В. от представената полица по делото, на 09.03.2026 г. е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност и регистрацията на автомобила е възстановена на основание чл.143 ал.10 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 43/ на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Неоснователно е оплакването в жалбата досежно допуснатата неточност в АУАН и в ЗППАМ, като за собственик на автомобила е посочено лицето Г. Б. вместо Б., което е довел до нарушение на изискванията за форма и мотивираност на административния акт. Посоченото лице освен с име е индивидуализирано и с ЕГН, поради което не може да се приеме, че е налице неточност, която да доведе до необоснованост на акта, довела до ограничаване правото на защита.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича от него. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрацията на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрацията на 06.01.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По

делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 14.02.2026 г., т.е. на следващия ден, след като е издадена и оспорената ЗПАМ, което съставлява нововъзникнало обстоятелство.

Предвид доказателствата за сключена ЗГО, съдът намира, че по същество настъпването на неблагоприятни правните последици от наложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 600 евро, съобразно представен по делото списък /л. 78/, от които 592,84 евро – адвокатско възнаграждение, заплатено в по банков път /л. 80/, 5,11 евро разноски за внесена държавна такса и 2.05 евро – държавна такса за заверен препис от определение по делото.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер е близък до този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, трето отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. М. Б. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ -1393765 от 08.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи - Е. Л. А., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача В. М. Б., който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. М. Б., ЕГН [ЕГН] сумата от 600 /шестстотин/ евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: